

Mistillid til Sagkundskaben. Hvis den Tale, der gaar ud paa, at Administrationen ikke med nogen som helst Ret kan forlange sine Beregninger respekteret, gaar ud over Landet og bliver taget alvorligt, er den ganske givet skikket til at nedbryde Tilliden til disse Beregninger.

Saa sagde det ærede Medlem, at det maatte opfattes som en Vittighed, naar jeg i mit første Foredrag havde talt om, at man kunde se dette Forslag som en Spareforanstaltning. Ja, det er meget muligt; jeg vil næsten sige, at det ærede Medlem kunde godt have føjet til, at det var en daarlig Vittighed. Det vilde det have været, hvis det skulde opfattes som en Vittighed. Men fra min Side var det nu ikke en Vittighed, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem, naar han læser det Foredrag, han har holdt, maaske vil komme til det Resultat, at Vittigheden der ikke var saa særlig heldigt anbragt. Der har i de senere Aar været nedsat Sparekommissioner paa mange forskellige Omraader, navnlig den saakaldte store Sparekommission, som ogsaa indenfor Statsbanernes Ledelse har udført et meget betydeligt Arbejde for at opnaa Beparelser i Administrationen, og naar jeg talte om, at det her foreliggende Lovforslag maatte ses som en Spareforanstaltning, tænkte jeg naturligvis først og fremmest paa Statsbanedriften. Jeg ser derfor ikke rettere, end at dette Forslag, der gaar ud paa at bygge en Bro, som vil simplificere Administrationen og navnlig billigere Statsbanedriften, isærlig høj Grad maa ses ud fra det samme Synspunkt som de mange andre Spareforanstaltninger, vi har været inde paa i de senere Aar, og som ingenlunde har været frugtesløse. De har jo dog ført til, at de danske Statsbaner nu, om end de ikke giver et betydeligt Overskud, dog kan forrente sig, og den Dag, Lille Bælts Broen er gennemført, den Dag, vi er i Stand til paa Driften at spare de ca. 2½ Mill. Kr., der her er Tale om, vil vi yderligere have bidraget til, at Statsbanedriften her i Landet bliver billigere, og for saa vidt mener jeg, man med fuld Ret kan tale om en Spareforanstaltning.

Saa talte det ærede Medlem om Vanskeligheden ved under de vanskelige økonomiske Forhold, hvorunder vi lever, at laane de Penge, der her er Tale om. Det ærede Medlem spurgte, om det danske Obligationsmarked kunde aftage saa store Udbud af Obligationer. Den højtærede Trafikminister har allerede besvaret det. Jeg skal kun sige, at atter her møder det ærede Medlem jo med en fuldkommen Overdrivelse, naar

han siger, at der nu er Tale om at kaste Obligationer paa Markedet til et Beløb af henimod 100 Mill. Kr., og jeg forstaaer slet ikke, hvad dette skal til i denne Forbindelse. Det ærede Medlem behøver slet ikke at tage Statsboligfondens Obligationer, thi disse Obligationer vil sikkert være afsat, inden der overhovedet bliver Tale om at afsætte nogle af de Obligationer, der her er Tale om. Naturligvis har det ærede Medlem Ret i, at dette ogsaa er et Forhold, man maa have Opmærksomheden henvendt paa; naturligvis er det rigtigt, at man maa undersøge, om der kan være Fare ved at udstede disse Statsobligationer og kaste dem paa Markedet, men jeg tror, det nok skal vise sig, at det alligevel bliver et saa ringe Beløb, der her bliver Tale om, at det ikke vil faa nogen Betydning i den nævnte Henseende. Jeg har hørt, at Direktøren for Hypotekbanken, Hr. Jensen-Sønderup, for nogen Tid siden har udtalt sig om Broprojektet ved et Møde i Ingeniørforeningen, og at Hr. Jensen-Sønderup der meget varmt har anbefalet dette Projekt. Hvis han som Hypotekbankdirektør havde nogen som helst Betænkelighed ved at skride til Udstedelsen af disse Obligationer, vilde han sikkert have omtalt det ved denne Lejlighed, hvor han anbefalede Broprojektet saa stærkt, som han gjorde. I det hele taget er det et Forhold, som man slet ikke i Øjeblikket vil være i Stand til at bedømme: hvilken Indflydelse Gennemførelsen af dette Projekt vil faa paa Obligationsmarkedet og paa Pengemarkedet i det hele, for det er først den Dag, da man staar overfor at skulle skaffe Pengene til Veje ved at sælge disse Obligationer, at man kan se, hvilken Virkning det har. Og som jeg udtalte i mit første Foredrag, er der ingen, der overhovedet tænker paa at kaste disse Obligationer paa Markedet, hverken i det første eller det andet Aar, fordi der indenfor dette Tidsrum overhovedet ikke bliver Brug for Penge i saa stor Udstrækning, at det bliver nødvendigt at laane.

Det ærede Medlem var jo ret kraftig i sine Udtalelser og holdt en af de Taler om vor Økonomi, som vi har hørt adskillige Gange netop fra ham. Det er meget muligt, at der kan være Grund til at se mørkt paa vore økonomiske Forhold, men for mig staar det alligevel saaledes, at det ærede Medlem har holdt den Tale for tidt, til at man kan blive ved at tro paa, at det virkelig er saa galt. Jeg ved, det ærede Medlem er lidt af en Pessimist, naar Taler er om vore økonomiske Forhold, men jeg tror ikke, han gavner hverken disse eller sig